

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

02/08/2026

Στη σημερινή περικοπή μας εκπλήσσει η “περίεργη” συμπεριφορά του Κυρίου!

Ο Χριστός αναγκάζει τους μαθητές του να πράξουν κάτι το οποίο ήταν εξαιρετικά δύσκολο γι’ αυτούς. Τους ζητά να τον αποχωριστούν.

Ωστόσο αυτή η αντίθεση, η εντολή του Χριστού να τον αφήσουν μόνο του και η απροθυμία τους να υπακούσουν, έχει ένα βαθύτερο νόημα.

Για να καταλάβουμε τον λόγο της ενέργειας του Κυρίου πρέπει να ανατρέξουμε στο Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (6, 15).

Εκεί περιγράφεται η αντίδραση των Ιουδαίων μετά το θαύμα της σίτισης των πεντακισχιλίων.

Να η περιγραφή του Ευαγγελιστή Ιωάννη: *«Ιησούς ούν γνούς ότι μέλλουσιν έρχεσθαι και αρπάζειν αυτόν ίνα ποιήσωσιν αυτόν βασιλέα, ανεχώρησε πάλιν εις το όρος αυτός μόνος»*.

Η ειλικρινής αλλά πλανεμένη αντίδρασή του πλήθους, να θέλουν να κάνουν τον Ιησού βασιλιά επειδή τους χόρτασε, και ποιος δεν θέλει κάποιον να τον ταΐζει κι εκείνος να κάθεται, έκρυβε κινδύνους για τους μαθητές.

Η κοντόφθαλμη αντίληψη των Ιουδαίων να επιθυμούν το Χριστό ως επίγειο βασιλέα μπορούσε εύκολα να μεταδοθεί και στους μαθητές του.

Ο Ιησούς θέλοντας να τους απαλλάξει από αυτό τον κίνδυνο τους αναγκάζει να απομακρυνθούν με ένα πλοίο.

Είναι γνωστό πως μέχρι το τέλος της επίγειας ζωής του Κυρίου οι μαθητές του δέχονταν αυτή την ανθρώπινη αντίληψη. Γι’ αυτό ο Ιησούς τους βοηθάει να ξεπεράσουν τον πειρασμό της φιλαρχίας.

Αφού ο Ιησούς διέλυσε ειρηνικά το λαό ανεχώρησε μόνος στο όρος για να προσευχηθεί απερίσπαστος μέσα στη γαλήνη της νύχτας (Ζιγαβηνός).

Ωστόσο ο κίνδυνος για τους μαθητές δεν έπαψε να υφίσταται και έπρεπε να διδαχθούν περισσότερα πράγματα.

Ο Απόστολος Ματθαίος χρησιμοποιεί μία ωραία προσωποποίηση. Το πλοίο ήταν ήδη στη μέση της θάλασσας *«βασανιζόμενον υπό των κυμάτων»*, γιατί έπνεε αντίθετος άνεμος.

Τί συμβαίνει εδώ;

Και πάλι η πίστη των μαθητών άρχισε να κλονίζεται όπως και πριν. Ο Ιησούς αν και σωματικά απουσίαζε, προσευχόταν γι’ αυτούς ώστε να μη κινδυνεύσουν. Άργησε να τους συναντήσει γιατί ήθελε να διδάξει τρία πράγματα: α) τη δύναμη της προσευχής, β) την ανάγκη να ασκηθούν και

να αναπτύξουν την αρετή της υπομονής για να μη θέλουν να λύνονται γρήγορα τα προβλήματα και γ) τη μεγαλύτερη επιθυμία γι' αυτόν.

«Τετάρτη φυλακή», γύρω στις 3 με 6 η ώρα το πρωί, σύμφωνα με τους Ευαγγελιστές Ματθαίο και Μάρκο, ο Ιησούς «απήλθε προς αυτούς», περπατώντας πάνω στη θάλασσα.

Τον φόβο του πνιγμού διαδέχθηκε ο φόβος της παρουσίας του Ιησού. Οι μαθητές βλέποντάς τον να περπατάει επάνω στο νερό «εταράχθησαν» γιατί θεώρησαν «ότι φάντασμα εστί», πως ήταν κάποιο πνεύμα που είχε πάρει κάποια μορφή και σχήμα και από την ένταση του φόβου τους «έκραξαν». Δυστυχώς τους ήταν αδύνατο να κατανοήσουν την κυριαρχία του πάνω στη φύση. Δε μπόρεσαν αυτό να το καταλάβουν και φώναξαν από το φόβο τους.

Ο Ιησούς δεν αποκάλυψε τον εαυτό του μέχρι τη στιγμή που φώναξαν δυνατά. Όπως εξηγεί ο ιερός Χρυσόστομος, αφού δεν γνώρισαν τη μορφή του, ίσως και εξαιτίας της νύχτας ή και του ιδιαίτερου τρόπου που βάδιζε, αποφάσισε «από της φωνής δήλον εαυτόν ποιεί». Έλυσε τους φόβους των με κάτι γνώριμο σε αυτούς, τη φωνή του.

Έχετε θάρρος, «εγώ ειμί· μη φοβείσθε», Εγώ είμαι.

Θαυμαστά λόγια!

Και τους φόβους έλυσαν και θάρρος τους γέμισαν. Κι αυτό το θάρρος είναι εκείνο που στηρίζεται στην πίστη. Στην ειλικρινή πίστη όσων πιστεύουν στο Χριστό, που χαρίζει ουράνια γαλήνη και ασφάλεια στις καρδιές των ανθρώπων.

Κι εδώ παρουσιάζεται ο αυθόρμητος χαρακτήρας του Απόστολου Πέτρου: Κύριε αν είσαι αλήθεια εσύ, «κέλευσον με προς σε ελθείν επί τα ύδατα». Ο Ιησούς του απάντησε με πολύ απλό και ήρεμο τρόπο, «ελθέ». Έλα.

Διακρίνεται στη συμπεριφορά του Πέτρου ένα παράδοξο αλλά τόσο φυσικό στοιχείο του χαρακτήρα του. Από τη μία μεριά έχει πίστη στο Χριστό και από την άλλη εμπιστεύεται τον εαυτό του. Υπάρχει η επιθυμία του να πλησιάσει το Χριστό πριν από τους άλλους μαθητές αλλά και να πράξει κάτι υπερβολικό για να δείξει την πίστη του σ' εκείνον.

Μέσα στον αυθόρμητο χαρακτήρα του δύο τινά πάλευαν. Η ανάγκη για επίδειξη και η ανάγκη για το Χριστό (Θεοφύλακτος). Γι' αυτό βούλιαξε πριν ακόμη ξεκινήσει να περπατά. Πίστευε πως η θέλησή του ήταν ικανή να τον οδηγήσει να πράξει ό, τι στον Κύριο είναι φυσικό.

Την πραγματικότητα περιγράφει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος: «και καταβάς από του πλοίου ο Πέτρος περιεπάτησεν επί τα ύδατα». Δεν έγινε όμως τίποτε από τη θέληση του Πέτρου αλλά από τη θεϊκή δύναμη του Κυρίου. «Υπέστρωσε τω Πέτρω την θάλασσαν ο Κύριος», εξηγεί ο Θεοφύλακτος. Η δύναμη του Κυρίου, του διδασκάλου, έστρωσε – στερέωσε – τη θάλασσα κάτω από τα πόδια του μαθητή.

Έπειτα φανερώνεται η αδυναμία της ανθρώπινης φύσης. Ενώ μέσω της πίστεως ο άνθρωπος μπορεί να κατορθώσει μεγάλα και θαυμαστά πράγματα, μέσω της απιστίας πνίγεται μέσα σε μια κουταλιά νερό.

Πάλι ο φόβος!

Ενώ ο Πέτρος με την πίστη στον Κύριο βάδισε πάνω στο νερό, ασθενώντας στην πίστη φοβήθηκε τον αέρα. Πήρε το βλέμμα του από το Χριστό και η Θεία Χάρη που τον στήριζε να κάνει ένα τόσο θαυμαστό πράγμα τον εγκατέλειψε.

Κι όμως! Ο Ιησούς δεν επιτίμησε ούτε τον άνεμο ούτε τη θάλασσα αλλά τη μικροψυχία και απιστία του μαθητή του: «ολιγόπιστε, εις τί εδίστασας»;

Επιτιμώντας ο Ιησούς τον μαθητή του, θέλησε να δείξει πως τον Πέτρο δε νίκησε η δύναμη του ανέμου αλλά η δική του ολιγοπιστία.

Βέβαια ο Κύριος γνώριζε την ολιγοπιστία του Πέτρου έτσι με αυτό τον τρόπο, επιτρέποντάς του να κατέβει στα κύματα και να βουλιάξει, ήθελε να τον προετοιμάσει για τις δυσκολίες που θα προέκυπταν στο μέλλον. Ο Κύριος τον άφησε να υπομείνει ένα μικρό πειρασμό ώστε να αυξηθεί η πίστη του σ' εκείνον.

Ο Πέτρος έντρομος φωνάζει: «Κύριε σώσον με».

Μία κραυγή απελπισίας, μία ελπίδα σωτηρίας ενεργοποιεί την άμεση ανταπόκριση του Θεού. Ο Κύριος απλώνει το χέρι του και σώζει τον άνθρωπο.

Πάντοτε ο Κύριος απλώνει το χέρι του στις κραυγές μας. Πάντοτε δίνει την αγάπη του φάρμακο στη δική μας ολιγοπιστία!

Πόσες φορές, καθημερινά, δεν απλώνει φιλεύσπλαχνα το χέρι του και μας σώζει από τον καταποντισμό; Ας αναλογισθούμε την παρουσία Του στη ζωή μας.

«[...] ως Θεός εκ βυθού ανάγαγε την ζωήν μου πολυέλεε».

Σ' Αυτόν η δόξα εις τους αιώνας. Αμήν.

π. Ιωάννης Κίτσιος